

Mesije. In to oboje se je tudi zgodilo. Na binkoštni praznik so bili krščeni Samuel, Baraba, Obed, Abigajla in velika množica drugih ljudij.

Kako čudovito ga je vodil Gospod po trnjevi poti življenja v srečno večnost. Čez malo trenutkov je bil mrtev.

Bil je prvi kristijan, ki je umrl v novi Kristusovi cerkvi.

Baraba je pa goreče razširjal Jezusovo vero po Judeji in Samariji, da bi nekoliko popravil, kar je poprej zagrešil. Obed se je vrnil v Naim, kjer je s pridom oznanoval Kristusa križanega in od mrtvih vstalega.

Izpolnile so se nad Barabo besede svetega Pisma: „Kakor resnično jaz živim, reče Gospod: Nočem smrti grešnikov, ampak da se hudobni vrne s svojega pota in živi.“ In zopet drugje pravi isti svetih Duh: „Gospod ne odlašaja svoje obljube, kakor menijo nekateri, temuč ravna potrpežljivo zaradi vas, ker noče, da bi bili nekateri pogubljeni, temuč da bi se vsi k pokori obrnili.“

Opomba: Da ne bo kak čitatelj v zmoti, opomnimo, da sloni tukaj opisano življenje Barabino le v toliko na evangeljski resnici, v kolikor pravi sveto Pismo o njem: „Bil je pa Baraba razbojnik“ (Jan. 18. 40). Kar se sicer tu pripoveduje o njem, je pesniška izpeljava.

Z leseno ного.

(Zapisal L. Černej.)

Glejte siromaka: v osemnajstem letu je, pa ima le jedno pravo, a jedno leseno ного! Kaj se mu je neki zgodilo? Ali je že od malih nog siromašen, ali se je pozneje ponesrečil? — Poslušajte, otroci, hočem vam povedati vse, kakor je bilo v resnici.

Stepan — imenujmo ga tako — je sin ubogih starišev. Oče je drvar. Navadno je z doma, da preživi sebe in svojo mnogoštevilno obitelj. Mati skrbi doma. Kuha otrokom in hodi po dlinah, da zasluži kak vinarček.

Mlajše otroke je jemala navadno s seboj, a starejše je pošiljala v šolo. Največji je Stepan. Časih je zahajal prav pridno v šolo, a časih je začel izostajati. Potepal se je več dnij zapored po gozdih in lenaril. Vsi opomini v šoli in doma niso nič pomagali.

Ker pa je lenoba vseh grdoba, ali začetek premnogih hudobij, lahko umete, da je zašel Stepan vedno bolj na slaba pota. Časih je zlezal na kako tuje drevo ter si nakradel sadja, a počasi je začel celo laziti v tuje hiše, ko ni bilo nikogar doma, in izmikal je, kar mu je ugajalo.

Da bi ušel kazni zaradi neke hudobije, potegnil jo je nekega dne z doma. Nikdo ni vedel, kam je izginil. Zastonj so ga iskali. — Črez nekoliko tednov pa ga je prignal stražnik k očinskemu predstojniku. Prijeli so ga daleč nekje na Hrvaškem ter ga odgnali kot klateža domov.

Oj, kako se je jokala uboga mati, ko ji je izročil župan izgubljenega, razdrapanega sina! Tedaj pa ji je obljubil Stepan, da se hoče poboljšati. Rekel je: „Mati, ljuba mati, ne jokajte se, odpustite mi, saj bom odslej pridnejši. Nikdar več ne pojdem po nobenem nepravem potu, rajše mi naj odpadeta obe nogi!“

Izpolnjeval je zares nekaj časa obljubo. Hodil je pridno v šolo in lepo je ubogal. Časoma pa se ga je zopet polastila prejšnja slabost, postal je stari grešnik.

Dvakrat je še kot učenec šel po svetu in obakrat ga je privedla straža domov. Tudi v ječi je že presedel nekaj dnij zaradi raznih manjših hudobij.

Ko je pa izstopil iz šole, postal je še večji potepač. A ni se potepal dolgo. Nekje blizu Celja so ga ujeli pri tatvini in ga izročili sodniji. Bil je zaprt. Po prestani kazni so ga vtaknili v prisilno delavnico v Gradcu kot nepoboljšljivega potepača in hudobneža.

Otroci, to je pač žalosten kraj, prisilna delavnica! Ni mnogo boljša, nego ječa. Tamkaj, hočeš-nočeš, moraš delati in kako delati! Zraven tega pa nimaš proste volje in nikamor ne smeš, kamor bi hotel. Zaprt si, kakor delavna živina. In pa ta sramota!

V tak kraj je torej bil obsojen Stepan. To je bila pač pravična kazen zanj. A Bog mu je odločil še hujšo. Siromaka je začela boleti noga, katero si je rani, ko je hotel nekoč ubežati, a so mu bili stražniki za petami. Nič ni mogel več iz postelje.

Nekega dne mi je prinesla njegova mati pismo, katero ji je bil pisal, da bi ji je prebral. Glasilo se je tako-le:

Preljuba moja mati!

Oj, kam sem prišel! Sedaj šele vidim, kako grozna je kazen bošja. Koliko sem že pretrpel v tem hudem kraju, a sedaj sem še cele tri tedne v postelji. Nekaj se mi dela na nogi. Zdravniki so še rekli, da mi jo bodo morali odresati. O joj, ta nesrečna noga, ki mi ni dala miru in me je nosila po tako slabih potih!

Ljuba mati, kako rad bi bil pri Vas! Nikdar več bi Vas ne šalil, vedno bi bil doma, in na vsako besedo bi Vas ubogal.

Sedaj se vrača zopet ljuba pomlad. Ptičice švrgolijo po gaju in rošice cvetejo po livadi. Jas pa moram biti tukaj in ne morem iz postelje!

Preljuba moja mati, povejte mojim bratcem in sesticam in vsem otrokom, da naj bodo pridnejši, nego sem bil jas.

Odpustite mi vse. Če bi pa moral umreti, molite za-me!

V duhu Vas objemlje in poljublja

Vaš

nesrečni Stepan.

Solze so mi silile v oči in komaj sem prebral to žalostno pismo na glas. — Ne bil bi nikdar verjel, da bi znal ta Stepan tako lepo pisati. Smilil se mi je v srce.

Zgodilo se je, kakor so bili napovedali zdravniki: odrezali so mu bolno nogo, da so tako rešili vsaj njegovo življenje. Nadomestili so mu jo z leseno.

Nato so poslali siromaka domov k materi. Tu sedaj životari, služeč si z lahkim ročnim delom, kakor z izdelovanjem nekaterega kmetijskega orodja in raznih igrač, borni kruhec ter pobirajoč miloščino usmiljenih ljudi.

Kako lahko bi bil pač pri svojem krepkem telesu živel srečnejše in veselejš!

Zaznamovani dnevi.

(Spisal *J. Štrukelj*.)

VIII. O s e.

Grije so bili: Tugovčeva dva, Ciril in Jožek in pa Bobov Tonček. Vedno so bili skupaj, kakor bi bili zvezani. Če so se semtertam malo skavsali, to nič ne dé, saj drugače bi se ne bili mogli, če bi ne bili tičali zmeraj skupaj, pa take reči so bile hitro pozabljene. Oni dan so se kopali. Že drugače so bili poskočni in razposajeni, da nikoli tega, sedaj pa, ko jih je še voda poživila, res ni bilo drugače mogoče, kakor da zopet katero uganejo — samo ne povprašujte, kakšno.

„Mene skoro mrazi“, dejal je Tugovčev Jožek, ki se je doslej zares nekam zmrznjeno držal; „poskusimo se, kdo bo preskočil to-le ribičevo ograjo.“ Stali so namreč pri nekakšnem plotu, na katerem je ribič Martin mreže sušil.

„Saj res ni gorko“, pritrdi mu brž brat Ciril ter je brž pripravljen skakati.

„Martin je še od zadnjič hud na nas, ko smo mu čoln odvezali in se majhno vozili“, pa jima ugovarja Bobov.

„Naj se jezi, da nas le ne dobi“, zavrne ga Jožek.

„Ej, mi nismo tako nespametni kakor ribe“, ponaša se Ciril. „Ribo že ujame, ribo, mi se pa ne damo! Naj le pride! Saj nas ne bo dolgo videl.“

„Vesta, kaj?“ nasvetuje sedaj Bobov, ki se je vendar-le Martina bal, „vesta, kaj? Tecimo rajši gori v breg, pa se bomo še bolj ugreli. Tam blizu Šimenčevega hrasta so ose v zemlji. Dajmo jim nad luknjo zakuriti.“

„Pa tecimo tja gori!“ bil je Jožek brž pri volji in si pritrdil klobuk, za katerim je imel vedno pero. „Jaz bom prvi tamkaj.“

„O, saj boš res!“ hotel se je že kregati Ciril in mislil brž steči, ker je stal pred ograjo, onadva pa za njo.

„Stoj, lej ga, vsi hkrati bomo stekli in v vrsto se bomo vstopili!“ potegnil se je Jožek za pravico ter bil s Tončkom v hipu na drugi strani ograje. Toda dasi je hitel, ni mu dalo drugače, moral je ribiču mimogredé mrežo majhno zamešati, češ, kaj je pa tako siten. Potem so stopili drug poje